

Zpráva seniora královéhradeckého seniorátu za rok 2022 pronesená na konventu

4. listopadu 2023 v Černilově

Sestry a bratři, tak jako obvykle Vás odkáži na přiloženou tabulku se statistikou. Počty členů sborů se, snad kromě jednoho, mírně snížily, jinde došlo k proškrtání kartotéky. Nic to neznamena pro účast na bohoslužbách a pro další aktivity sborů. Naříkat nad počty dále nehodlám.

Bohoslužby se konají pravidelně ve všech našich sborech. Konání samo nic nevyovídá o jejich aktuálnosti a sdělnosti a samo o sobě není důvodem ku chlubení. To říkám nám všem, předně těm, kdo se domnívají, že pouhá existence sboru je důvodem k oslavě. Třeba není.

Horší a ještě horší a často vlastně žádné je to s ostatními shromážděními sborů. Biblické hodiny se nekonají všude, děti se nescházejí ve všech sborech, mládež je spíše výjimkou, další sejítí jen vzácným úkazem.

Je zřejmé, že velký zájem je o svatby, ale to je dáno tím, že státní úředníci nejsou ochotni oddávat o sobotách a někde na souvrati, takže se farář hodí. A nechci shazovat, že je to nakonec vždy příležitost mluvit k lidem ze světa – u mnohých možná první a poslední. Počet svateb leckde převyšuje počet pohřbů a křtů dohromady. Tak to je. Nejsem pohoršen.

Již opakovaně říkám, že si svých kolegů veskrze vážím, že jsou to lidé poctivě hledající a věrně sloužící církvi. Navzdory tomu jsem nikde nezaznamenal nějaký zásadní průlom do společnosti a nějaké zásadní duchovní rozvážení a pole bělající se ku žni. Ani to ale nehodnotím. Jen konstatuji a děkuji, kolegové. Třeba je čas vláčení polí, nikoli žatvy. Tak vlácejme.

Děkujeme za fungování seniorátních odborů. Chválíme PODR a rádi bychom seniorátní setkání na jaře a obzvlášť bělečské na podzim více otevřeli všem generacím. Prosím, abyste za to ve sborech lobovali!!! Prakticky si představujeme, že prostě sednete do aut a do Bělče přijedete – kdo může, tak v pátek a bude třeba až do neděle, jiní třeba přijedou jen na sobotu, takže v jídelně budeme muset obědovat na třikrát a bude nutno mít více souběžných programů, abychom se vešli a zpěv pobožnosti bude slyšet až do Hradce na biskupství...

Děkujeme za vzdělávání ordinovaných výpomocných kazatelů. Kontakt s akademickým světem je pro výpomocné kazatele důležitý a potřebný. Ostatně nejen pro ně.

Vsunuji poděkování za službu všem výpomocným kazatelům. To, že káží na uvolněných místech bez kazatele, nebo nás faráře zastupují v případě nemoci či dovolené je velká věc. A děkuji jim také za to, že pracují na tom, aby nešlo jen o „nějaký“ zástup, ale že se dále vzdělávají a promýšlejí smysl víry v našem světě s námi a pro nás.

Zdá se nám, že dobře pracuje také odbor mládeže, jakkoli konstatujeme, a to poněkud bezmocně, že je mnoho sborů v seniorátu, kam jsme nedosáhli a nevíme, jak mládež zapojit. To, co se děje je dobré a děkujeme jak farářům zapojeným do této práce, tak mládežníkům ze SOMu

Povzbuzujeme odbor pro spolupráci se Skoty a těšíme se na jejich brzkou návštěvu. Na místě předsedy odboru dochází ke změně – namísto Jana Lavického nastupuje sestra Marcela Molnárová.

Novinkou ve farářské práci a tudíž také pro sbory je větší zapojení farářů v práci Diakonie, Akademie a ve zdravotnictví. Kupodivu je kontakt s postiženými, nemocnými, všelijak handicapovanými lidmi pro faráře spíše vzpruhou než zátěží a dochází k touženému vědomí o střediscích Diakonie ve sborech, které o nich nic netušily.

V seniorátu jsou sbory, které začaly úzce spolupracovat a rýsují se tak dvě či tři sousboří. Michael Erdinger byl zvolen ve dvou spolupracujících sborech – v Třebechovicích a v Kostelci nad Orlicí. Neumíme říci, zda tento postup je ideální, v každém případě je to krok vpřed – doufejme. Dlouhodobě také spolupracují Semonice se Dvorem Králové nad Labem a v tuto chvíli je již jistá soustředěná práce Trutnova a Dvora Králové nad Labem. Jakýmsi způsobem také spolupracuje Vrchlabí přes hranici seniorátu s Jilemnicí a Křížlicemi. Podobně bychom rádi prosadili spolupráci Jičina s Libštátem. U naposledy jmenovaných je mnoho neznámých. Nevíme, jak to bude či je plánováno s obsazením sboru v Libštátě. Je třeba do věci aktivněji vstoupit.

Seniorátní výbor vyjadřuje obavu nad situací v Hořicích. Dosavadní administrátorka Kristýna Kupfová odchází příští rok do jiného seniorátu a my nevíme, kdo by sbor administroval dále. Máme za to, že sbor poněkud promeškal dobu vhodnou ke spojení třeba se Dvorem a sousboří Trutnov – Dvůr – Semonice ztěžka může přibírat Hořice jako další kazatelské místo. Samostatnost tohoto sboru se nám jeví do budoucna jako málo reálná.

Tíživá je také situace v Novém Bydžově, ačkoli v porovnání s Hořicemi je to sbor ještě přece jen funkční. Ale ani zde v dlouhodobém horizontu nelze počítat s udržitelnou samostatností. V rámci seniorátu se nabízí spojení s Hradcem Králové.

Nemluvili jsme ještě o sborech v Hronově a Náchodě. Pokud vím, oba v tuto chvíli ještě mluví o samostatnosti, přičemž respektujeme, že oba se již v nedávné době spojovaly s jinými sbory.

Nepříliš jsme také řešili budoucnost sboru v Klášteře nad Dědinou. A jestliže jsme o něm mluvili, pak, pokud mne paměť neklame, šlo o spolupráci s Třebechovicemi, o představu velkého sboru se dvěma faráři. Je to tak? Uděláme pro to něco? Rádi bychom slyšeli již konkrétní představy.

Hradec Králové jsem zmínil v souvislosti s Novým Bydžovem. Jde ale o místo s větším potenciálem a nezapomínáme na něj. Znovu proto otevíráme možnost jednání s Černilovem, jakkoli tuším, že tak činím k nelibosti některých. Jakési antagonismy jsou pro mne nesmyslem a záhadou. Ptáme se po budoucnosti, nikoli po vzpomínkách, nikoli po minulosti. Anebo přicházejí Černilovští s nějakým jiným řešením?

Senioráty a jejich spojování.

Ze strany synodní rady přišel nový návrh na vytvoření seniorátů. V případě našeho seniorátu by mělo fakticky dojít ke spojení se seniorátem Libereckým. Téhle variantě jsme se ovšem vydali naproti ještě před jejím vyjitím. Sešli jsme se se seniorátním výborem Libereckého

seniorátu a hotovost k sjednocení jsme deklarovali. Před měsícem jsme pak měli společnou pastorálku, na které jsme o další spolupráci jednali. V tuto chvíli mi není zcela jasný časový horizont tohoto sjednocení a vůbec celého přemapování ČCE. Mluví se snad o roku 2027. Vědět více bude dobré. Již proto by to bylo vhodné, že příští rok bude volena polovina seniorátního výboru. Bude to seniorátní výbor spojených seniorátů? Bude to seniorátní výbor s omezeným časovým mandátem?

Z našeho seniorátu odchází do seniorátu Chrudimského sbor v Letohradě. Chápeme tenhle krok. Z Letohradu mají do sborů v Chrudimském seniorátu prostorově blíže. Děkujeme za soužití v seniorátu a bylo nám snad spolu dobře.

Přes všechny zřetelné názory, které SV má na existenci a fungování sborů, jsme došli k závěru, že nám nepřísluší nějak násilně vstoupit do hry a, ačkoli by to bylo v souladu s řády, sbory rušit.

Nezbývá nám vlastně než doufat, že snad obecně víme, že křesťanství, víra, vyznání se nijak nenaplňuje vlastnictvím IČ, vlastnictvím budov a polností, věží kostela, ale že je věcí živou a žitou, která začíná odpovědností jedince za živé lidi a funkčním, otevřeným a odpovědným společenstvím. A věci se dějí „tady a teď“ a „tady a teď se děly“. Po kdysi „tady a teď“ třeba zůstaly budovy a IČa, které nijak s dnešním „tady a teď“ nesouvisejí. Jsou to jen kosti, obílené hroby, není to nic, co by aktuálně svědčilo o živém, zmrtvýchvstalém Kristu, není to nic, co by jakkoli lidem svědčilo, je lákalo. A pro ty, co takové prázdné IČo střeží a o rozpadající se budovy se třesou či jen sedí na příjmech z polností, pro ty je to jen balvan na noze a oni nic nestřeží. A není to o tom, že bychom jim měli být nějak vděční.

Slučování sborů lze určitě chápat jako defétismus, poraženectví, ústup. To je ale jen pohled, který lituje zašlých časů a nehledí vstříc království nebes. To je, nemýlím-li se, cílem, nikoli minulostí. Není nikde řečeno, že k němu dojdou církevní statisíce. Skoro opak je pravdou – nejde se k němu s vlajícími prapory a po široké cestě – byť by to byly prapory s kalichem – ale cestou úzkou, ba soutěskou a dokonce jaksi asi nemnozí po ní jdou. Ne, opravdu málo mluvím o instituci církve a sboru. Ale mluvím o společenství, které je živé, připravené, opásané, souznějící, navzájem se nesoucí... a také otevřené bolestem a radostem těch, kteří nás obklopují. V diasporních sborech to znají, když musejí jezdit do kostela dvacet či třicet kilometrů, aby se s ostatními, těmi blízkými, těmi, co jdou stejným směrem vzhůru, tedy k onomu království nebes, setkali. A má to takhle smysl! Jestliže lidé ze Semonice a Dvora Králové nasednou do aut a jedou do Trutnova, aby tam společně měli bohoslužby, které jsou bohoslužbami povzbuzujícími i pro ten plný kostel a setkání s ostatními, pak je to naplněné „tady a teď“ cesty ke království nebes, jak má být.

Seniorátní výbor vám nic nenařídí a nic vám nezruší. Zůstane jen lítost nad tím, kde jsme se vyčerpali na nepodstatnosti záchrany prázdné slupky organizace a unikl nám smysl a cíl. Takže seniorátní výbor doufá, že tam, kde ještě počítáte kamení, věc pochopíte.

Loučíme se také ve funkci předsedy konventu s bratrem Jaroslavem Andrejsem. Jára byl dlouhá léta seniorátním kurátorem, vedle předsednictví konventu byl také předsedou Jeronymovy Jednoty. Je výpomocným kazatelem, dlouholetým kurátorem v Semonících. Nadto sedával také v předsednictvu synodu. Jára je pracovitý člověk, co hlas zbytečně nepozvedá, ale jeho práci lze potkat na mnoha místech v církvi. K díkům za Járovu práci se ještě v pravou chvíli vrátíme. Zde snad tolik: říkává se, že lidé jsou zastupitelní. V tomhle případě bych si nebyl tak jistý a Járu do výslužby bych propouštěl jen s tím, že v pádě potřeby zaskočí! Děkujeme, Jaroslave Andrejsi a neloučíme se.